

Ole Olsen, Patursson (syg), Piper, Reventlow, Rosleff (syg), Rørdam, Stub, Svendsen, C. Sørensen, Barner (syg) og K. Bjerre.

Fraværende:

Rasmus Hansen, Randlev, P. Bjerre og J. C. Christensen.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilbagesendt til Landstingets Formand.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Navneforandring.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 4228 ff.)

Der var til denne Behandling stillet følgende Ændringsforslag:

Af *Svend Høgsbro, Anton Jensen, Junger- sen, Sveistrup* og *Stub*:

Til § 2.

1) I Litra d., Linie 1—2, ændres „der hjemmehørende Personer“ til: „danske Undersaatter“.

Til § 4.

2) I 2det Stykke, Linie 3, ændres „Formular“ til „Forskrift“, „erlægges et Gebyr“ til: „betales en Afgift“ og i Linie 4 „Gebyr“ til „Afgift“ (ligeledes i Linie 7 og 3die Stykke, Linie 2) samt „erlægge“ til „betale“.

Til § 5.

3) I Linie 2 ændres Ordene „det i saa Henseende fornødne Bevis“ til: „et Bevis i saa Henseende“.

4) Sidste Sætning udgaar.

5) Der tilføjes et nyt Stykke, saalydende:

„Opløses et Ægteskab ved Skilsmisse paa Grund af Hustruens Brøde, kan Manden forlange hende kendt uberettiget til fremtidig at bære hans Slægtnavn.“

Til § 6.

Principal:

6) I 2det Stykke, Linie 3, ændres „3 Maaneder“ til: „1 Aar“.

Subsidiært:

7) I 2det Stykke, Linie 3, ændres „3“ til: „6“.

Lovforslagets Paragraffer og de stillede Ændringsforslag sattes til Forhandling under et.

Svend Høgsbro: Fire andre ærede Medlemmer og jeg have tilladt os at stille 7 Ændringsforslag til dette Lovforslag. De første to af dem ere af ren redaktionel eller sproglig Natur. Det første er fremkaldt ved en Bemærkning af det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (H. L. Møller) ved Sagens første Behandling, det andet er kun en Oversættelse af forskellige fremmede Ord. Under Nr. 3 møde vi et Forslag, som jeg nærmest er tilbøjelig til ogsaa at anse for rent redaktionelt. Men for det Tilfælde, at der skulde ligge en Realitet deri, vil jeg blot sige, at det gaar ud paa at forandre den Bestemmelse, der nu findes i § 5, anden Linie om, at en fraskilt Hustru „har Ret til at faa det i saa Henseende“ — det vil sige i Henseende til at „genoptage det hende som ugift tilkommende Slægtnavn“ — „fornødne Bevis udfærdiget i Overensstemmelse med Reglerne i § 4“. Det er nemlig *ikke* en Fornødenhed for hende at faa et Bevis i saa Henseende; det er en Ret, hun ifølge den bestaaende Lovgivning har. Derom kan der sikkert ikke være Tvivl; det er blevet anerkendt under de Forhandlinger, der tidligere have været førte her i denne Sal om dette Spørgsmaal. Det ligger allerede langt tilbage i Sagens Forhandling — det var første Gang, vi behandlede denne Sag i 1898 —, at dette Spørgsmaal blev rejst om Hustruens Ret, og den daværende Justitsminister Rump og den senere Justitsminister Goos vare ganske enige med os i, at en saadan Ret tilkommer den fraskilte Hustru. Ja endogsaa den gifte Kone har Ret til efter eget frit Valg at benytte det hende som ugift tilkommende Slægtnavn eller hendes Mands Slægtnavn. Det have vi saagar en Højesteretsdom for af 28. Maj 1879. Naar det er bestaaende Ret, at Hustruen, ogsaa den fraskilte, har en saadan Ret, er det mildt talt et uheldigt Udtryk at tale om „det i saa Henseende fornødne Bevis“. Derfor foreslaa vi dette Udtryk ændret til: „et Bevis i saa Henseende“.

Ændringsforslaget under Nr. 4 gaar ud paa at stryge den af Landstinget i Regeringens Forslag indsatte Bestemmelse om, at en fraskilt Hustru ikke skal kunne lade